

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

17 декември 1970 година*

По дело 33/70

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда по член 177 от Договора за ЕИО, от страна на председателя на Tribunale di Brescia по производство, висящо пред този съд

между

SpA SACE, Bergamo,

и

Министерство на финансите на Италианската република,

относно тълкуването на член 13, параграф 2 от Римския договор и на разпоредбите на Директива № 68/31 на Комисията на Европейските общности от 22 декември 1967 г. (ОВ 1968, L 12, стр. 8),

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н A. M. Donner и г-н A. Trabucchi, председатели на състав, г-н R. Monaco, г-н J. Mertens de Wilmars (докладчик), г-н P. Pescatore и г-н H. Kutscher, съдии,

генерален адвокат: г-н K. Roemer,

секретар: A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 4 юли 1970 г., постъпило в деловодството на Съда на 9 юли 1970 г., председателят на Tribunale di Brescia отправя към Съда две преюдициални запитвания по член 177 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност относно тълкуването на член 13 от Договора за ЕИО и на Директива № 68/31 от 22 декември 1967 г. (ОВ 1968 L 12, стр. 8).

2. С първото запитване се иска от Съда да се произнесе по това дали след приемането на Директива № 68/31 от 22 декември 1967 г. разпоредбите на член 13, параграф 2 от Договора или, във всеки случай, самите разпоредби на Директива № 68/31 са пряко приложими във вътрешния правен ред на италианската държава.

* Език на производството: италиански.

3. Ако отговорът на първия въпрос е положителен, от Съда се иска да се произнесе, в допълнение, дали субективните права, които националните съдилища трябва да имат предвид, възникват в полза на лицата от 1 юли 1968 г.

4. Двата въпроса са тясно свързани и е целесъобразно да се разгледат заедно.

5. Според член 9 от Договора за ЕИО Общността се основава на митнически съюз, който в частност включва забрана за събиране на мита и такси с равностоен ефект между държавите-членки.

По силата на член 13, параграф 2 от Договора таксите с равностоен ефект върху вноса, в сила между държавите-членки, постепенно трябва да се премахнат по време на преходния период. Комисията е трябвало да определи с директиви графика за това премахване, като се ръководи от правилата, съдържащи се в член 14 от Договора по отношение на същинските мита и в директивите, приети от Съвета за тази цел.

6. Така нареченото Решение за ускоряване № 66/532 на Съвета от 26 юли 1966 г. (ОВ 21. 9. 1966 г., стр. 2971) за прилагане на членове 14 и 235 от Договора определя датата 1 юли 1968 г. като дата, до която всички мита трябва да се премахнат.

7. Въз основа на това решение Комисията, като действа съгласно член 13, параграф 2 от Договора, на 22 декември 1967 г. отправя до Италианската република Директива № 68/31, с която таксата, налагана за административни услуги в Италия при вноса на стоки, трябва постепенно да се отмени по отношение на вноса от други държави-членки с оглед пълното и премахване до 1 юли 1968 г.

8. От преписката, предоставена на Съда, е видно, че спорът, висящ пред националния съд, засяга в частност въпроса дали и от коя дата задължението, наложено на Италианската република за премахването на митото за административните услуги, има пряко действие.

9. Член 13, параграф 2 възлага на държавите-членки задължение да премахнат постепенно „в течение на” преходния период таксите с равностоен ефект върху вноса.

Въпреки че Комисията трябва да определи ритъма, с който тези такси трябва да се премахнат в течение на преходния период, от разпоредбата на член 13 следва обаче, че тези мита при всяко положение трябва да се премахнат най-късно до изтичане на посочения срок. Следователно, след изтичане на този срок член 9 поражда напълно своите правни последици.

10. Член 9 и член 13, параграф 2, разглеждани в тяхната връзка, съдържат ясна и точна забрана за налагането най-късно до края на преходния период на всички видове такси с равностоен ефект, като тази забрана не подлежи на резерви от страна на държавите, които обвързват действието ѝ с условие от приемане на позитивен акт на националното право или с намеса на институциите на Общността. Тази разпоредба по своя характер произвежда пряко действие в правоотношенията между държавите-членки и техните правни субекти. За това след изтичане на преходния период, тези разпоредби пораждат за

лицата права по отношение на всички такси с равностоен ефект, за които права националните съдилища са длъжни да осигурят защита.

11. Член 13, параграф 2 предоставя компетентност на Комисията да определи срок за премахване на посочени от нея такси с равностоен ефект преди изтичането на преходния период и да разпореди тяхното премахване чрез директиви „в течение на” посочения период.

По силата на Решението за ускоряване № 66/532 при упражняването на това правомощие Комисията определя датата 1 юли 1968 г. като дата, до която гореспоменатите такси трябва да бъдат напълно премахнати.

12. От горното следва, че въпросът, поставен от председателя на Tribunale di Brescia, доколкото се отнася до прякото действие на задължението за премахване на италианската такса за административни услуги, всъщност касае едновременното действие на член 9 и 13, параграф 2 от Договора, на Решение № 66/532 и на Директива № 68/31.

13. Действието на Директива № 68/31 трябва да бъде разгледано в контекста на всички тези разпоредби.

За тази цел, е необходимо да се разгледа не само формата на въпросния акт, но и неговата същност и функция в системата на Договора.

14. Определянето на дата от Комисията преди изтичане на преходния период съгласно Решение № 66/532 по никакъв начин не променя характера на задължението, възложено на държавите-членки в съответствие с член 9 и член 13, параграф 2.

Следователно, задължението произвежда същото пряко действие, каквото би произвело след изтичане на преходния период.

15. Директива № 68/31, чиято цел е да определи на дадена държава-членка краен срок за изпълнение на общностно задължение, не засяга единствено отношенията между Комисията и тази държава, а съдържа и правни последици, на които могат да се позовават както другите държави-членки, които имат интерес от изпълнението му, така и лицата, доколкото поради естеството си разпоредбата, която поражда задължението, е пряко приложима, както и членове 9 и 13 от Договора.

16. Това тълкуване се налага с още по-голяма сила и поради това, че с Решение на Съда от 18 ноември 1970 г. е установено, че като е продължила да прилага въпросната такса след 1 януари 1968 г., Италианската република не е изпълнила задължения, възложени Ж по силата на Договора.

17. С факта на уведомяването за директивата на италиански език, интересите на адресата на задълженията, определени с акта, в конкретния случай италианската държава - са напълно защитени.

18. Задължението за премахване на митото за административна услуга, съдържащо се в Директива № 68/31 на Комисията от 22 декември 1967 г., във връзка с член 9 и член 13, параграф 2 от Договора и с Решение № 66/532 на Съвета, има пряко действие в отношенията между държавите-членки, адресати на директивата и техните правни субекти и считано от 1 юли 1968 г. поражда в тяхна полза права, за които националните съдилища са длъжни да осигурят защита.

По съдебните разноски

19. Разноските, направени от Комисията на Европейските общности и правителството на Федерална република Германия, представили становища на Съда, не подлежат на възстановяване. Тъй като за страните по главното производство настоящото дело е етап от производството, висящо пред националния съд, последният ще се произнесе с решение относно разноските.

По изложените съображения Съдът,

като се произнася по въпросите, отправени от председателя на Tribunale di Brescia с определение от 4 юли 1970 г., реши:

1) Считано от изтичането на преходния период, член 13, параграф 2 от Договора за ЕИО поражда за правните субекти права по отношение на всички такси с равностоен ефект върху вноса, които националните съдилища да длъжни да защитават.

2) Задължението за премахване на митото върху административни услуги, съдържащо се в Директива № 68/31 на Комисията от 22 декември 1967 г., във връзка с член 9 и член 13, параграф 2 от Договора и с Решение № 66/532 на Съвета, има пряко действие в отношенията между държавата-членка, адресат на директивата и нейните правни субекти и им поражда в тяхна полза, считано от 1 юли 1968 г., права, които националните съдилища са длъжни да закрилят.

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 17 декември 1970 година.

Подписи